

чудна сила. Върналъ се той въ кжщи, набилъ синоветѣ си и си взелъ златото.

Но като заспалъ, синоветѣ му се наговорили и му взели тоягата и жълтицитѣ. Побѣгналъ ловецѣтъ. Седналъ на единъ камъкъ срѣдъ гората и заплакалъ. Въ това време миналъ отъ тамъ старецѣтъ.

— Защо плачешъ? — попиталъ го той. — Направихъ те най-богатъ и най-силень човѣкъ, не си ли доволенъ?

— Доволенъ съмъ. Ала по-лошо стана.

— Е, тогава вземи желѣзната стрела. Тя, може би, ще ти помогне. Ама шесть дни трѣбва да гладувашъ!

Нѣмало що. Взелъ ловецѣтъ желѣзната стрела и отишълъ подъ ябълковото дърво. Гладувалъ шесть дни, премѣрилъ се и улучилъ най-малката ябълка. Разре-

Върналъ се ловецѣтъ при синоветѣ си.

залъ я, но вътре нѣмало нищо. Разсърдилъ се ловецѣтъ и, както билъ много изгладнѣлъ, изялъ я. Но щомъ я изялъ, станалъ веселъ радостень и заприказвалъ. И като заприказвалъ, самъ се смаялъ. Такива благи и хубави думи се занизали отъ устата му, каквито никога по-рано не познавалъ. Изъ пжтя срещналъ хора да се каратъ, други да се биятъ. Щомъ имъ загова-